

# Meditacije: Veliki ponedjeljak

Razmatranja za Veliki ponedjeljak. Teme su: Marija iz Betanije daje Isusu ono najdragocjenije što posjeduje; naša djela mogu donijeti Kristov "ugodan miris" svijetu; briga za Isusa u svetohraništu.

1.04.2025.

- Marija iz Betanije daje Isusu
- Naša djela mogu donijeti Kristov "ugodan miris" svijetu

## - Briga za Isusa u svetohraništu

---

„ŠEST dana prije Pashe, Isus dođe u Betaniju, gdje je bio Lazar koga je Isus uskrisio od mrtvih.” Isus se osjećao kao kod kuće među svojim prijateljima, okružen njihovom ljubavlju. Često je dolazio u Betaniju, ali ovaj put trenutak je svečaniji. Isus ide u Jeruzalem, gdje zna da ga čeka križ. „Ondje mu prirediše večeru. Marta posluživaše, a Lazar bijaše jedan od njegovih sustolnika. Tada Marija uze libru prave dragocjene nardove pomasti, pomaže Isusu noge i otare ih svojom kosom. I sva se kuća napuni mirisom pomasti.” (Iv 12,1-3)

Svi su znali da vjerske vlasti traže način da se riješe Isusa. Marijina ljubav omogućuje joj da nasluti što će se dogoditi. Želi učiniti nešto posebno

za svoga Gospodina, pokazati mu svoju ljubav. Uzima svoj najvrjedniji posjed, skupu pomast od čistog narda, i izlijeva je na Isusove noge. Razbija posudu, darujući sve svome Gospodinu i Bogu.

Neki prisutni s ogorčenjem komentiraju beskorisnost te geste. Znamo da je i Juda Iškariotski sudjelovao u toj kritici, ne zato što mu je bilo stalo do siromašnih, nego možda zato što taj čin nije odgovarao njegovom načinu života. Marija, međutim, šuti. Ne obazire se na komentare. Jedino što želi jest učiniti da se Gospodin osjeća voljeno i prihvaćeno. I zato Isus staje u njezinu obranu.

„Marija daje Isusu ono najdragocjenije što posjeduje, gestom duboke odanosti. Ljubav nema računicu, ne mjeri, ne brine o troškovima, ne postavlja prepreke, nego radosno daje; traži samo dobro

drugoga, nadilazi škrtost, sitničavost, ogorčenost i uskogrudnost koju ponekad nosimo u srcu.”[1]

---

TKO daje sve Bogu, postaje dar i drugima. Nasuprot tome, onaj tko kalkulira kad ga Krist poziva, na kraju postaje škrt i prema ljudima oko sebe. Kad doista kažemo 'da' Gospodinu, donosimo "Kristov ugodan miris" svijetu (usp. 2 *Kor* 2,15). Baš kao što se u Betaniji kaže da se „kuća napuni mirisom pomasti” (*Iv* 12,3), naš život, nošen Božjom snagom, može ispuniti svijet Kristovim miomirisom. Marta, Marija i Lazar, čiji je spomendan papa Franjo odredio za 29. srpnja, mogu nam pomoći da i mi svojim životom i obiteljskim domovima širimo onu ljubav koja je ispunjavala njihov dom.

Danas u Betaniji, Kristova smrt se također navješćuje, kad govori o „danu mog ukopa” (Iv 12,7). Ali Njegova smrt donijet će izvor života – jasan i blistav – za sve ljude! Isus traži da ga vjerno pratimo, jer: „Ako naša volja nije spremna umrijeti u skladu s Kristovom mukom, tada ni Kristov život neće biti u nama.”[2] Ne trebamo čekati izvanredne prilike da bismo Isusu pokazali svoju ljubav. Svaki naš dan nova je prilika da mu služimo, da mu darujemo svoj život i velikodušno ga stavimo u Njegovu službu, vjerno slijedeći Njegove korake.

Ono što imamo u rukama gotovo uvijek će biti male stvari, ali to su stvari koje malo dijete može ponuditi s ljubavlju: „Često smo skloni počinuti male djetinjarije. To su mala divna djela pred Bogom, a dok se u njih ne uvuče rutina, bit će jamačno plodonosna, kao što je uvijek plodonosna Ljubav.”[3]

„KAKVA radost promatrati Isusa u Betaniji! Prijatelj Lazara, Marte i Marije! Ondje dolazi pronaći snagu kad je umoran. Isus ondje ima svoj dom. Ondje su duše koje ga vole. Tako postoje i duše koje dolaze blizu svetohraništa – i za njih je to Betanija. Neka tako bude i za tebe! Betanija znači povjerenje, toplina doma, bliskost. Ljubljani prijatelji Isusovi.”[4] Želimo da svetohranište bude mjesto gdje se Isus osjeća kao kod kuće, kao u Betaniji. Želimo ga ukrasiti miomirisom naše borbe, iako je ona često više stvar naših želja nego rezultata.

Marta u ovoj sceni ima diskretnu ulogu. Ona priprema večeru za vrijeme koje će Marija pomazati Isusove noge. Poput sestre i majke, poslužuje goste s ljubavlju. I kuća je, osim mirisom narda, bila ispunjena i mirisom pažljivo pripremljene

večere, možda baš onoga što je Isus posebno volio. U ovim trenucima, kad mu se približava smrt, Isus osjeća utjehu u svakom malom znaku ljubavi. Naš rad, naš osmijeh, naša dobrota prema drugima – to su detalji koje On cijeni.

Kao još jedan dokaz Božje beskrajne ljubavi, Gospodin je ostao u svetohraništu da bi bio blizu nas. Ako su Marijina ljubav i vjera potaknule njezinu gestu dubokog poštovanja prema Isusu pomazavši mu noge, ljubav i vjera mogu i nas potaknuti da s većom odanošću štujuemo Isusovu stvarnu prisutnost u Euharistiji. Marija nije mislila da radi nešto izvanredno pomazujući Isusove noge dragocjenom pomasti. Ona je jednostavno djelovala iz ljubavi. Samo Krist je znao da će za nekoliko dana On sam oprati noge svojim apostolima. Marija je to svojim činom već unaprijed nagovijestila. A Isus, koji cijeni svaki

čin ljubavi, pa i onaj najmanji,  
prihvatio je njezinu gestu s  
nježnošću.

Možda je i Naša Gospa svjedočila  
ovom dirljivom trenutku. Kakva bi to  
utjeha bila za nju, dok se bližio čas  
njezina Sina, vidjeti koliko je Isus bio  
voljen u ovoj kući.

---

[1] Benedikt XVI, Homlijia, 29. ožujka  
2010.

[2] Sveti Ignacije Antiohijski, *Epistola  
ad Magnesios* 5, 1.

[3] Sveti Josemaría, *Put*, br. 859.

[4] Sveti Josemaría, Bilješke iz  
razmatranja, 6. studenog 1940., usp.  
*Put, Kritičko-povijesno izdanje*,  
komentar na br. 322.

---



pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/hr-hr/article/  
meditacije-veliki-ponedjeljak/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-veliki-ponedjeljak/)  
(7.08.2025.)